

Adéla Kubištová, Michaela Pavlincová, Jana Skálová
Gymnázium Jihlava, Jana Masaryka 1
20. 4. 2016

V rámci projektu organizace POST BELLUM o. p. s. – Příběhy našich sousedů
Sněmovní 17
118 00 Praha 1

Veškeré údaje jsou uvedené se souhlasem p. Bohuslava Svobody
bytem Mrštíkova 8
586 01 Jihlava

Bohuslav Svoboda - životopis

Bohuslav Svoboda se narodil 18. března 1921 v Ústí u Humpolce do zemědělské rodiny. Měl osm sourozenců, společně pomáhali rodičům s hospodářstvím. Navštěvoval obecnou školu v Branišově, poté se v Jihlavě (Mrštíkova ul.), kam docházel, učil pekařem, ve stejném pekařství pak pracoval většinu svého života.

Začátkem války se účastnil drobného odboje - rozbíjení oken Němcům a stavění barikád – (*„No, měli jsme strach, to je jasný, všichni měli strach. ... Tady to bylo samej Němec, jo, to bylo a okolo farního kostela, jo, to bylo... Takový německý území.“*) nicméně větší potíže s nimi neměl. V roce 1942 odjel jako totálně nasazený do Berlína, kde pracoval ve firmě Siemensstadt v truhlárně a továrně na krabice. Ubytován byl spolu s dalšími Čechy a Poláky v rozlehlém lágru nedaleko pracoviště. Nutno podotknout, že ačkoli v továrně nebyli z vlastní vůle a nemohli se jen tak zničehonic sebrat a odejít (*„To jsme nemohli utéct!“*), hlídání byli jen minimálně a mohli se pohybovat v okruhu 20 kilometrů od lágru. Přesto, že tato hranice byla mnohokrát porušována, nebyla hlídána a žádný větší postih za její nedodržení nehrozil (*„Dvacet kilometrů se nesmělo od Berlína, my jsme kolikrát jezdili i čtyřicet, padesát kilometrů, když jsme chtěli jet někam v neděli, to jsme mohli jet, kam jsme chtěli, nikdo nás nehlídal“*). Jakási svoboda panovala i v ohledu pošty, pan Svoboda si s rodinou často dopisoval a posílal jim cigarety i peníze. Po lágru se mohli pohybovat kdekoli, zřídili si zde hospodu Na slamníku, kterou si připomínali domov.

Téměř na denním pořádku tu však bylo bombardování, které ovšem naštěstí nebylo nijak vážné, shazovány byly zápalné bomby. V roce 1944 způsobilo „pouhé“ vyhoření československého lágru. Během těchto náletů se schovávali v provizorních krytech (*„To byly jenom proti střepinám, to nebylo jako kryt proti bombám.“*).

Na konci války byl spolu s ostatními převezen o kus dál, asi 80 kilometrů od Berlína (Kerkow bei Argemunden), kde byl jejich hlavní úkol kopání německých zákopů. Poté, co byli propuštěni, se vydali na velmi fyzicky i duševně náročnou a dlouhou cestu odsud až domů – samozřejmě pěšky (*„Každý se koukal dostat domů...“*). Obtížná cesta jim trvala asi měsíc, cestou přespávali různě po stodolách a chalupách a živili se hlavně brambory, nutno dodat, že většinou kradenými (*„Akorát s tím jídlem, no. ... No že nebylo. ... Brambory, brambory...“*).

Po návratu a zotavení z cesty byl pan Svoboda nuce zúčastnit se ještě pětiměsíční vojny v Pelhřimově („Byli jsme pět měsíců, no a jinak někdo byl na rok, někdo na dva, podle toho, jak byl starej, no.“) a poté začal opět pracovat jako pekař v Mrštíkově ulici. V roce 1948 se oženil s manželkou Evou, se kterou bydlel v nově získaném služebním bytě nad pekařstvím, kde stále žijí. V roce 1949 se jim narodil jediný syn Bohuslav.

Jako pekař pracoval ještě do svých čtyřiceti devíti let. Poté změnil zaměstnání a živil se chvíli v Motorpalu, načež opět přesídlil do pekařství, kde pracoval ještě dlouho po úředním odchodu do důchodu, a i ve svých devadesáti pěti letech se se svými kamarády, s nimiž se vracel na Vysočinu, stále vídá („Tady je jich spousta v Jihlavě. Ještě teď jsou tady.“)

